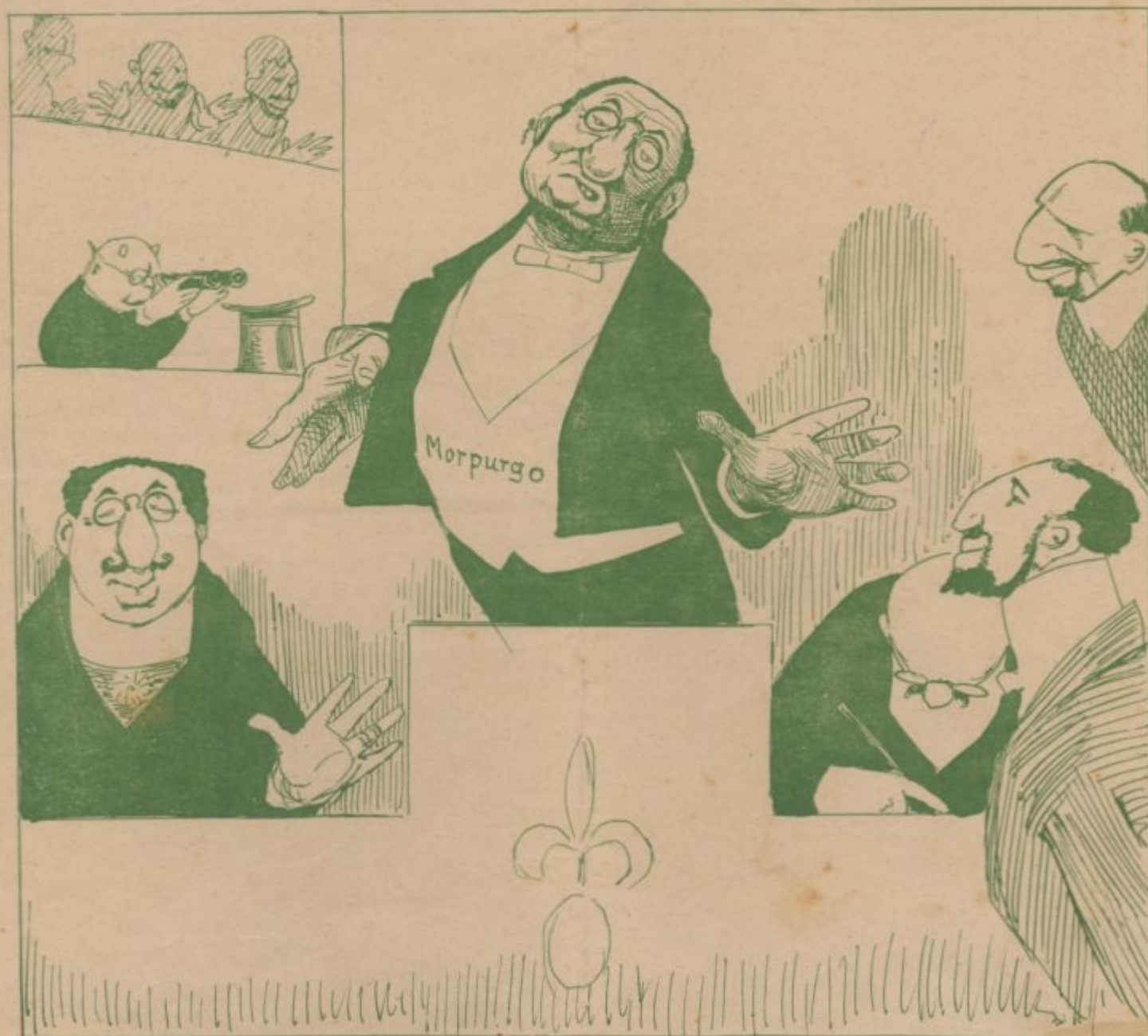

Prva seja mestnega sveta tržaškega.

(Glej kroniko!)

TRST, v petek, dne 6. aprila.

Kronist „Škratov“ obrača, njegovi poročevalci, ogleduhi in pomagači pa — obrnejo. Menil sem, da sem zadnjič s pogrebom Cikor je zaključil poglavje o zadnjih mestnih volitvah in skienil sem bil, da se v današnji kroniki vržem kar notri med druge stvari in dogodke, domače in tuje. Ali glej ga zlomka! Tu so mi še le v tem tednu prihajala razna poročila od strani mojih prijateljev, ki so po svoji ogleduški navadi prisluškavali pogovorom, ki so jih po volitvah imeli med seboj razni pogoreli cikorijaši in propadli kandidatje. Seveda mi ne prihaja na misel, da bi beležil, kar čveka vsaka cikorijaška šema. Vsprejemši zatrdilo, da je na dan volitve vse prodano meso postalo zeleno od jeze, sem jednostavno škartiral vse strupene izbruhe kakega „konjskega mešetarja“, Marca, Krašna in kakor se že imenujejo ti —, karakterji od hriba pri sv. Alojziju pa do hriba na Greti. Zelo sem se pa začudil, da nisem dobil po volitvah nikacega sporočila o kaki jezi iz — obla-kov. Čudovito je moral delovati na slavnega Oblaka tisti zanimivi intermezzo v ulici Donadoni oblak je kar prišel ob besedo . . .

Tiste minores gentium od Marca do Krašna puščam danes na miru tam na razvalinah cikorije. Te časti jim nočem izkazovati, da bi radi njih zopet pomakal pero v črno črnilo (nekateri hočejo namreč imeti tudi rdeče črnilo).

Nekaterim izjavam slavnih prvakov kandidatov cikorije pa vendar ne smem odrekati mesta v kroniki znamenitih dogodkov. Zgodovina jih mora ohraniti potomcem v pouk in resno svarilo. Najizdatnejši opomin potomcem, da naj bodo resni in značajni ljudje, je ravno to, ako doznajajo, kako so se njih predniki smešili in grešili . . . !

Moji ogleduhi mi poročajo o nastopnih pogovorih po volitvah :

Mauroner: Caro amico, naši afari grejo prov de mal. Sem šla na 25. v semenj v Rocol da bom kupla nekaj porkov, ma ni blo afari. Kupla sem samo nomalo, kar se je pustilo . . . prodati!

Nichetto: Anka mi šon anda a Šervola per kupit kašna tele, ma per dio, afar je šla tako slabo, da nesem mogla kupit zadošti teleta.

Vane: Uoblast vas počí, kej mislite, da se zmiraj taki cajti, da boste delali afari s porki in

teleti! Zdaj ni več tolku porkou in telet po našem teritoriju,

Turk (ves pobit): Slabo ga je šla, slabo per sv. Ivan. Sem ga mislil, da ga bom preobrnila več neverniku. Ma, per bako, samo 29 jih je perstoplu k moji veri!

Dreja Štolfa in Frančeško Dollenz sedita žalostno pri mizi. Kar priloputne k njima Japa od Piščancev in ju pozdravi: „Bon jorno, šjori konšilirji! Uoblast, pej kej jim je, da suo taku žalostni?“

Francesco: „Ande in malora! Potlej, ko sem ga napravla po celem Rojanu luč in druga stvar, ste mi dali za luon samo pet votu!

Dreja Štolfa: „Korajo, kolega! Se jest, k sem pravi triestin, nisem dobu ku pet votu“.

Francesco: „Kome, pet votu? Je blu vendar 113 votu!

Dreja: „Nu, ja, tu so tri lumeri: a dan in dan je dva in tri je pet! Dunkve: pet, kakor vi!“

Francesco: »Karo Dreja, če ste pej tako fin, je bel prav, da vas nejso nardili za konšelirja. Taku finih pej res ne nucajo na manjestrati!«

Dreja: „Per a punto, su questo punto že molto de diškuter! Ma vseeno se bom obrnil še v kakšno — slovensko banko!

Japa: „Ben, ben, če vas nejso nardili za konšilirje, pej nej vam dajo Slovenci kej soudu!

Če že za drugo ne, za plačat vse tiste litre in depione, ki so jih spili na ta kont tisti ki so dali voto — za Gerdola!

Stückler: „Ferfluchte lecion — deli so me na kuose. Mislil sem, da bom lovu vote ku enkrat (k sem biu žandar) slabe l'di. Ma, nej slu. Ferfluchte lecion!

Kumar: „Tudi jest sem ga šla loviti riba v sveta Križ. Ma, per bako, murje ga je blu slabu jen ni ga blu nobena riba za lovit, ku ena dva — bižata, k' smo ga bli stari znanci. Čudna riba je tam v šesto distretto.

Naši okoličani pa kličejo izlasti Mauronerju, Nichettu, Štolfi, Stücklerju in Cumarju: Afari pojdejo zmeraj slabši... Zmeraj manje bo po naši okolici prašičev, telet, rib in drugega tacega... mesa, ki se pušča kupovati na volitvah! Naši okoličani nehujejo biti prodano meso in postajajo bolj in bolj — pametni in razvidni **ljudje**!

A to je ravno (pravim jaz, kronist), kar ubija Mauronerja in druge take — značaje: njim ni pomagano s pametjo — drugih! **Tema mora biti v glavah**, da svetijo Mauronerjeve zvezde...

Uvodoma sem rekel, da kronist obrača in njegovi pomagači obrnejo. To pot hočem biti torej bolj previden in nočem nič zatrtati, da ne bom več govoril o volitvah v naši okolici. Če mi pride še kaj, kar bi utegnilo zanimati, pa predložim čitateljem v prihodnji kroniki.

Volitve so mati, ki je porodila svojega otroka. Produkt tržaških občinskih volitev je tržaški mestni svet. Dete je že stopilo v življenje in predstavil je je svetu Evgen Morpurgo. Kdor hoče vedeti, kakega pokoljenja je ta kum našega mestnega sveta, naj le pogleda ilustracijo na drugem mestu tega lista, kjer mu bo tudi jasno, da bomo v Trstu tudi nadalje plavali — v židovskih vodah. Dobro je, da je vsaj okolica volila šestero mož, ki bodo dajali našemu mestnemu parlamentu nekaj — krščanskega kolorita. Sicer se ni dogodila v tej prvi seji nikaka ne-

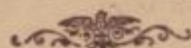
zгода. Izvolili so obe verifikacijski komisiji. Za ono, ki ima presojati mestne volitve, smemo biti gotovi, da najde vse v najlepšem redu. Vprašanje je torej le, da-li ne bo iskala ona druga komisija za okoličanske volitve kakega lasu v juhi?! Če so gospodje pametni, si bodo mislili: kar je, je!

Algeciras je na Španskem, Ljubljana pa je na Kranjskem. Algeciras ni več za ostali svet španska vas, Ljubljana pa je za nas Slovence slovenska »dolga vas«. Algeciras in Ljubljana sta si danes huda antipoda. V Algecirasu so se diplomatje par mesecev kregali radi maročanskega vprašanja, a so slednjič vendar vzeli v roke oljkino vejico miru in se združili na vesel obed pri odposlancu Francije, ki bi bila radi svojih maročanskih zahtev in radi zgovernosti vedno besedovešlega Viljema kmalu zašla v krvav ples z Nemčijo, ki pa bi bili — Francija in Nemčija namreč — bržkone še kako drugo sosedo pritegnili v ta ples.

Diplomatje v Algecirasu so torej vzeli v roke vejico miru, poslanci v deželnem zboru Kranjskem pa so po le pardnevnem razpravljenju vzeli v roke: trobente, piščali, lajno, bobenj, činele in kakor se že zovejo razni instrumenti, da so zagodli hreščečo pesem radi vladne volilne reforme. To je bil, kakor bi rekel Lah, pravi „pandemonio“, in jaz kar občudujem hladnokrvnost in trdne živce tistih dveh poslancev, ki sta ob taki muziki igrala v deželnem zboru — marjaš. Tu vidimo zopet, da tudi najtragičnejši momenti niso brez humorja.

Jaz pa sem opazovaje te najnovejše dogodke — izgubil „busulo“. V resnici ne vem več, pri čem sem. Tisti „Slovevec“, ki bi bil do pred par dnevi najraje s kanoni postreljal nemške veleposestnike iz deželnega zbora in ki je gromčim glasom branil svoje stališče, da le **ljudstvo** naj sklepa o svoji usodi, isti „Slovenec“ bi bil menda pripravljen vsprejeti volilno reformo, ki daja istim veleposestnikom prekomerno zastopstvo v deželnem zboru. In isti liberalci, ki so do predvčeraj stali z nemškimi veleposestniki v dobrih odnosih in često tudi v eni in isti bojni vrsti, so prišli hkratu do spoznanja, da zveza z Nemci ni lepa stvar, če jo sodimo s slovenskega stališča!!

Tako se suče svet in — taktike strank!

Brkata vlada.

Nedavno temu je prišel bosanski kmet na deželno vlado v Sarajevem prosit podpore. Na hodniku je srečal višega dostojanstvenika ter ga vprašal: „Kje je visoka vlada?“

- Tukaj!
- V kateri sobi pa?
- Jaz sem t a vlada, kaj pa želite?

Na Ogrskem pripravljajo baje nov poskus rešitev krize. Po dosedanjih skušnjah pa bi sodil jaz, da še niso urezane oljkine vejice, ki bi jih hoteli prijeti v roko gospodje Košut, Barabas, Andrassy i. t. d. i. t. d.

Jaz pa bom v nedeljo nosil v roki oljkino vejico in ponujam že danes roko v sklep miru vsem, ki so blage volje!

Kronist.

Izjemoma.

Kandidat za ženitev: Opazil sem, da dekle nekoliko šepa. Ali vedno šepa?

Posredovalec: Ne, samo kadar hodi, to vam zamo-rem zatrditi s častno besedo.

Kmetova pohlevnost

Neki kmet je hotel k sv. obhajilu. Ko je stopal pred oltar, mu je neki razposajenec, ki se je nahajal na pevskega koru, pljunil na glavo. „Čakaj, lump, je dejal kmet povsem resno, „danes ne preklinjam; ako bi bil pa kak drugi dan, naj te vzame tristo hudičev!“

Kamor se sreča odloči, vse opreke poskoči.

Neumno vprašanje.

Državni pravdnik: Gospod predsednik, obtoženec je gluhonem, jaz predlagam, naj se razprava odloži, da se more pozvati tolmača za gluhoneme.

Predsednik: Obtoženec, ali imate na ta predlog kaj odgovoriti?

Dvojna sreča, dvojna bol.

Ljubimki dve je bil imel —
čez teden eno, v praznik drugo ...
pa bebast vrag je vmes prišel
in storil njima je uslugo —

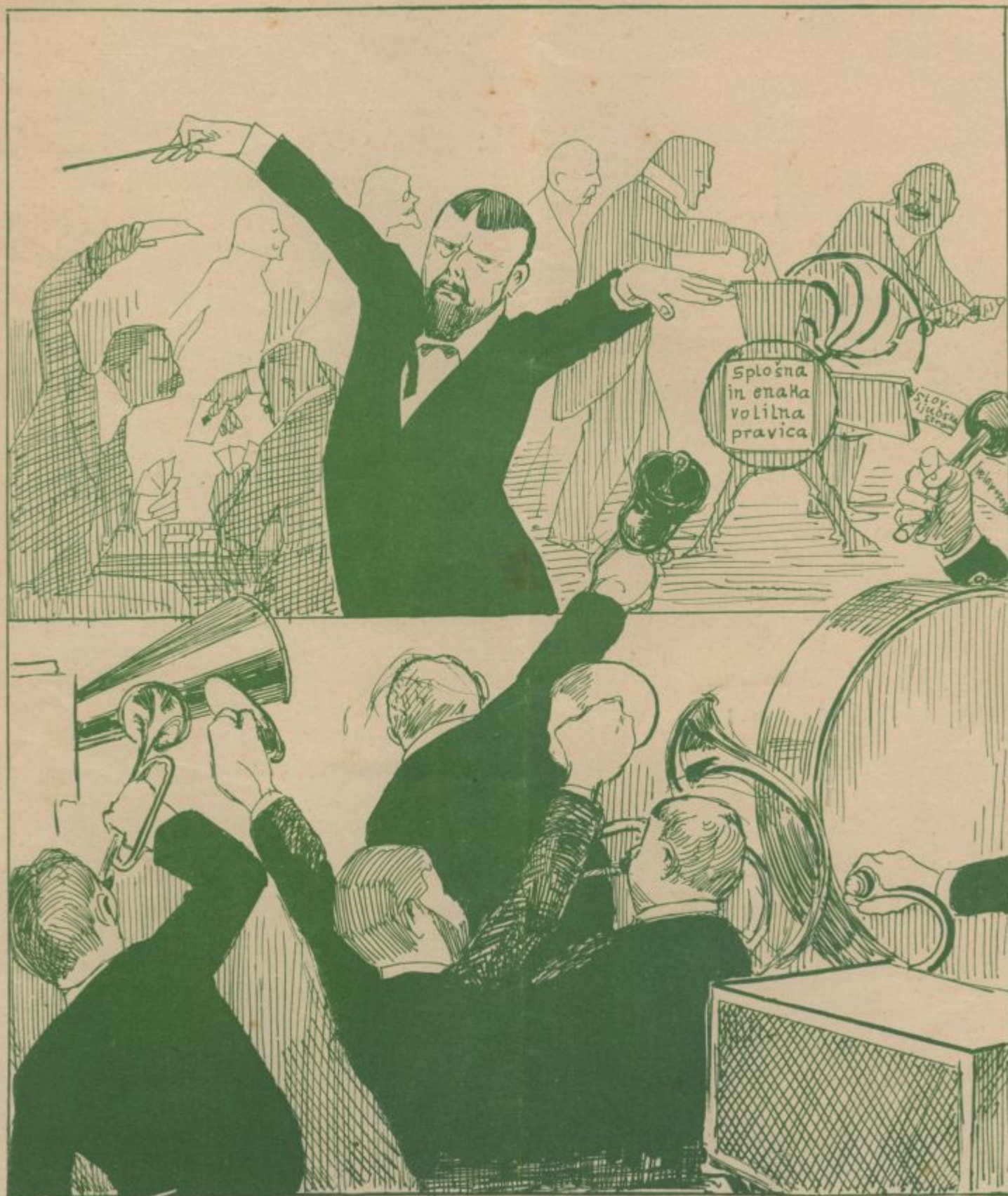
obema dal je neko noč
spoznati — njega dvojno srečo:

— Kako ste vi vlada, ko imate brke!
Dostojanstvenik mu je dal 10 kron iz svojega žepa.

Predigra

k volilni reformi deželnega zbora kranjskega.

(glej kroniko !)

vpihnili v njih je plamen vroč
mu v dvojno bol, oj, bol perečo —!

Prijatelj, divno srečo žij,
le dvojne išči ne nikoli —
zvesto ljubezen ene pij,
da se izogneš dvojni boli...!

Levin Kirilov.

V jahalnici.

Učitelj ježe: Dragi moj, kako morate vendar tolikokrat pasti s konja?

Mladi jahalec: No, ali naj obvisim v zraku!

Med plesom.

Plesalec: Jaz se že potim kakor konj; ali vi ne gospica?

Plesalka: Ne, jaz sem drugega spola.

„Tržaška posojilnica in hranilnica“

registrovana zadruga z omejenim poroštvom

TRST — Piazza Caserma št. 2 (v lastni hiši) — TRST

Telefon 952.

Hranilne uloge sprejema od vsakega, če tudi ni ud zadruga in jih obrestuje po 4%. Rentni davek od hranilnih ulog plačuje zavod sam. Vloga se lahko po 1 krono.

Posojila daje samo zadrugu in sicer na uknjižbo po 5% $\frac{1}{2}$, na menjice po 6%, na zastave po 5% $\frac{1}{2}$.

Uradne ure: od 9—12 dopoldne in od 3—4 popoldne.

Isplačuje vsaki dan ob uradnih urah. Ob nedeljah in praznikih je urad zaprt.

Poštno hranilnični račun 815.004.

Ovira.

Hišni gospodar. Vi ste torej brez otrok in kakor zagotavljate, miren, tih par! Žal, da vas ne morem vsprejeti, — med nami rečeno, jaz potrebujem nad menoj stranko, ki se tako vede, da zamore ob 7. uri zvečer reči svoji ženi: „Ti stara, tega šundra in razbijanja tu gori nikakor ne morem prenašati!“ in tako imam izgovor, da grem v — krčmo!

Bolje je sovražnik dobrega, je dejal tat, vkral nov klobuk in pustil na mestu svojega.

Kmet v gledališču.

Kmet je šel v gledališče ter si vzel v parterju

skladni sedež. Med odmorom je vstal, ž njim pa tudi

sedež. Ko se je hotel zopet vsesti, je pa telebnil na tla v velik smeh zbranega občinstva. Naglo je po-

bral kosti svojega rojstva, se okrenil ter osebi, ki je

sedela za njim, prilepil krepko zaušnico. To je bil čin enega trenutka. — »Tako«, je rekel, »to je zato,

ker ste mi izpodmaknili stol.

Vedeževalka.

V kotu tam s prižgano svečo
starka sključena sedi;
vsakemu naznanja srečo,
kdor prinese krone tri.

Vsi neumni k njej hitijo
ter ji nosijo denar;
ker s prepričanjem trdijo,
da pove za vsako stvar.

Eno le sem jaz poprosil,
če za srečo mojo ve;
njej pa nisem d' narja nosil.
dal sem v plačo ji srcé.

Fr. K.

V gostilni.

Gost: Jaz bi rad k pečenki kaj kislega!
Natakar: Tukaj imate imenik vin.

Plemenita osveta pastirja svinj

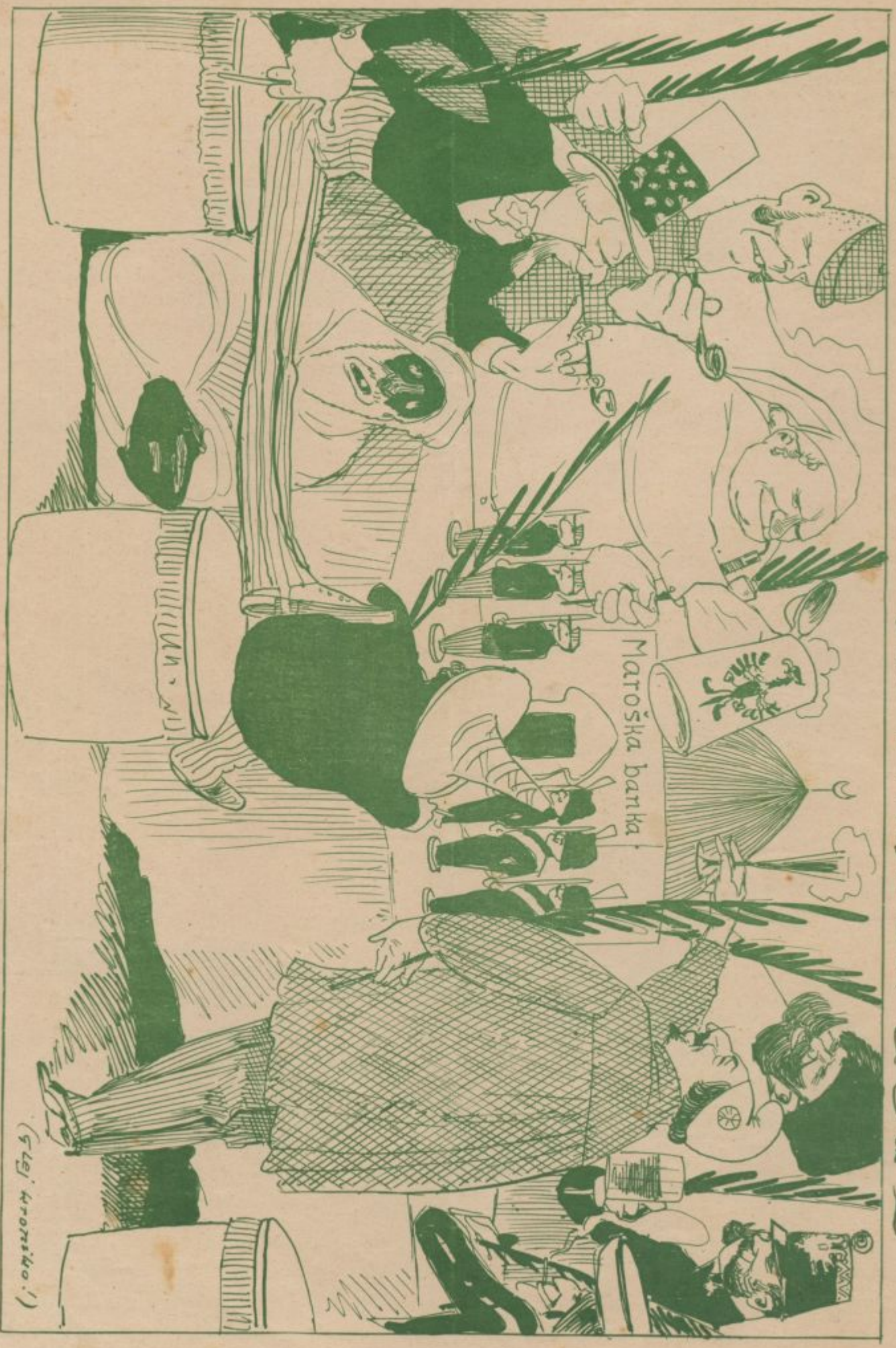
radi poraza na volitvah v okolici.

Odgovorni urednik LUDVIK GERŽINA.

Izdaja in tiska tiskarna »EDINOST« v Trstu.

Cvetna nedelja v Algecirasu

(glej kroniko!)

gaja, da nam volitve ne izpadajo tako, kakor bi želeli . . . !

O III. razredu pa res že ne vem, kaj bi rekel. Ta se je spustil v pravicato revolucijo . . . in včeraj, prvi dan te volitve, se je zgodilo nečuvno, da so volilce, ki niso volilci, malce kontrolirali! To je čin insubordinacije proti bogovom, da si hujega kar ne morem misliti. In jaz se ne čudim, da je v občini „morettov“ zavrelo in da so včeraj delali kisle obraze, kakor da niso že osem dni jedli družega, nego kisle kumare . . . Popoldne pa je prekipelo, da so magistratni — Barattieriji v italijanskih uniformah doli na Velikem trgu potegnili britke sablje, ki so prav

v resnici napravile par lukenj v kožo drugih ljudi . . . Kdo bi bil slutil kaj takega v teh ljudeh, katerih junaštvo smo poznali doslej le po tem, da so siromašnim slovenskim krušaricam — jerbasse preobračali in mlekaricam — mleko razlivali?! Včeraj pa so

junaški prelili nekoliko tuje krvi . . . ! Ce to ne pomore bogovom do zmage tudi v III. razredu, potem pa je res ni pravice več niti v — Olimpu! Res razveden sem. Škoda le, da moram danes prej zaključiti to kroniko, nego zaključiti III. mestni razred svoje glasovanje! No, pa naj cenjeni čitatelji in čitateljice — — — pardon, kako negalanten postajam v tej volilski razburjenosti, da sem čisto pozabil, da gre ženskam prednost in da moram reči prej čitateljice in potem še-le čitatelji . . . naj čitajo jutrnjo „Edinost“, kjer izvedo, da-li je novo kopito dalo tudi drugačen črevelj!

V okolici smo še le v stadiju volilnih shodov in agitacije. In živo je to gibanje in tudi iskre se malo krešejo. To pa ne le da me ne plaši, ampak me celo prav veseli, ker vidim v tem znak, da dozore-

v mo in da politiška šola tržaških Slovencev vendar ni tako — razadnjaška, kakor bi hoteli včasih trditi izvestni specijalni prijatelji „tržaš. krogov“ . . . Volilni shodi po okolici prinašajo marsikatero epizodo, ki je vredna zabeleženja, ali za danes ne vtegnem. Saj bo pozneje čas za to . . . le shoda pri sv. Alojziju moram omeniti, ker čutim nekak ponos, da sem bil tudi jaz mej njimi, ki so bili tako korajžnji, da so šli kar naravnost tja med vojsko glasovitega Mauronerja garibaldinske slave . . . , da so šli namreč in prijeli takorekoč bika za roge . . . In glejte čudo: bil je bolj krotak, nego smo pričakovali. Godrnjal in renčal je sicer nekoliko z u n a j n a d v o r i š č u . . . ali zabol ni nikogar. Še celó Kolašice so se mu — smejale. Tudi meči Mauronerjeve vojske se krhajo počasi. Na shodu samem je skrbel za vesel intermezzo neki mož puro sangue. Možu je sicer priimek Marc, ali njegovi tovariši v imenu matere Italije so mu — po slavnih piccolovskih izgledih — primerno poitalijanili ime in so ga klicali . . . Marco . . . ! Ta Marco je torej posebno rentočil, češ: „Ostja, že eno uro poslušam, pa nič ne zastopim! Govorite nam po — kranjsko!“ Ta izbruh opravičene jeze velikega Italijana Marca je izzval seveda primerno hrupno veselost, ki so se jej pridružili tudi prijatelji Marčevi! Predsednik shodu, ki je tolerant in uljuden mož, pa se je prijazno približal Marcu in mu pojasnil dobrohotno; „Veste, ^{g.} Marco, mi od „Edinosti“ govorimo za tiste, ki ~~kaj~~ zastopijo in ne za tiste, ki nič ne zastopijo!“

In glejte ga tega Marca: to mu je bilo tako „po kranjsko“, da je res »zastopil« in ni več rentočil, marveč je nastopil retirado v kuhinjo . . . Tako se je zgodilo **Slovencu** Marcu na shodu pri sv. Alojziju, ker se je vtikal v stvari, ki jih ne „zastopi“. To epizodo sem navel v svarilo znanim prijateljem na hribu pri sv. Alojziju, ki nimajo nič manje — slovenskih imen . . .

Rad bi vam povedal sedaj, kako se godi kaj po svetu dalec na okolo. Ali dovoljeni mi prostor je že izcrpljen . . . Le na kratko naj povem:

konferenca v Algesirasu traja dalje in nič se ne vé, dobi-li Maroko mednarodno ali francosko policijo, pač pa se vé, da je sultan maročanski pri najbolji volji ob tej evropski medsebojni — nevoščljivosti. Tudi ogrska kriza se vleče dalje in zdi se, da se ogrski koaliciji dalje godi tako, kakor tistemu vojaku, ki je vjel sovražnika, ki ga pa ni hotel — sovražnik vojaka namreč — izpustiti. Tudi prvo citanje volilne reforme v avstrijskem parlamentu traja dalje in naši Italjani — posnemajoči prijatelje Nemce — govore cele poplave neresnice, da bi

iztisnili še kakov mandatek... Francozka mi je za danes malo predaleč, da bi govoril o tamošnji ministerski krizi, Italija pa mi je sosedinja, s katero se lahko pogovorim vsaki hip in jo danes puščam pri miru onkraj luže.

Le to bi vprašal še rad: kaj je z reško konferencio?! Ali ker sem človek ki, ni rad v nadlego, najmanje pa milim bratom, jemljem vodo v usta in delam piko, pod katero se beležim to pot kakor volilnopoloskočno razburjen

Kronist.

Popelnoma nemožno.

Naročnik (pri krojaču): — — »Potem napravite tako, da ne bo suknja ne preozka, ne preširoka, ne predolga, ne prekratka«.

Krojač: Dovolite, potem ne bo iz te obleke nikaka suknja.

Moja stara je rekla, da sem prišel sinoči zopet pijan domov. To ni res! Od česa naj bi se bil opil? V zadnjih krčmah, kjer sem bil, mi niso hoteli nič več dati!

Zavarovanje.

Kmet (zavarovalnemu agentu): »Torej, kaj dobim v slučaju, da me zavarujete in ako potem za teden dni pogovorim?«

Agent: »Štiri leta ječe!«

Ločitev zakona.

Zakonski par, mož in žena, sta prišla k sodniku ter mu prijavila željo da se hočeta po desetletnem zakonu ločiti.

»Imata li otroke?« ju je vprašal sodnik.

»Da«, je odgovoril soprog.

»Koliko?«

»Tri: dva dečka in eno deklico, in zato sva prišla tudi k vam. Moja soproga hoče obdržati dva otroke in jaz hočem imeti tudi dva. In zaradi se ne moreva sporazumeti.«

»Se hočeta-li zadovoljiti z mojo razsodbo?«

»Da«, odgovorila sta obadva.

»No, torej pojdita domov in počakajta dokler — dobita se četrto dete.«

Mož in žena sta pri teh besedah sodnika, ki jih je silno resno izustil, debelo gledala, se nato še

nekoliko časa prepirala in pričkala, a končno sta

se le udala.

Leto dni pozneje je sodnik slučajno srečal omenjeni zakonski par ter ju vprašal, kako da je z ločitvijo zakona.

»Ah, gospod sodnik«, je v zadregi jecljala mož, dočim je žena povsila oči, »o tem ni možno sedaj govoriti. Moja žena je nedavno povila dvojčke, in sedaj je število zopet neravno.

Nagajiva dekla.

Gospodar: Micka, zakurite mi vendar peč, tresem se od mraza na vsem životu?

Dekla: Ali morda pred vašo ženo?

Mnogi ljudje se izdajo le s tem, kaj da hočejo, ker pravijo, da nočejo.

Najviše zaupanje.

Nekemu odvetniku je pisar poneveril 5000 kron ter zbežal. Kmalo potem je dobil odvetnik od njega nastopno pismo:

Velecenjeni gospod!

Ker nimam do nobenega družega tako zaupanje, kakor do Vas, torej si dovoljujem vas sprašati, ali bi za slučaj, da me ujamejo, hoteli prevzeti mojo obrambo?

Najodličnejim spoštovanjem

Janez Skočivdol.

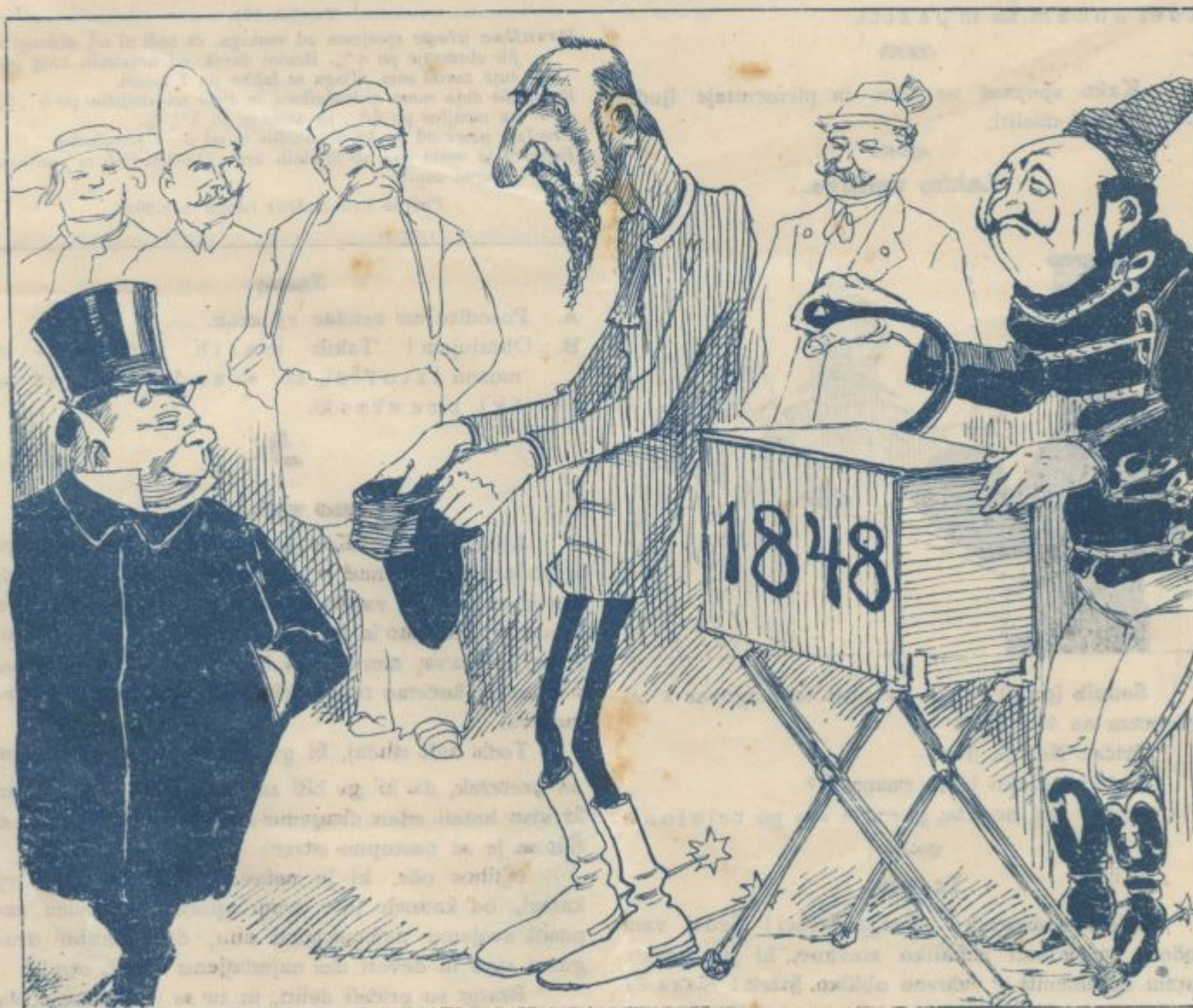

Slabo.

— Glejte, gospa sosedu, moje hčere, to so zares ljubeznivi angeljčki in noben vrag se ne ozre po njih.

Košut in Apponyi.

Apponyi: »Dva ponesrečena politika prosita za malo podporo!«

„Škrat“: »Pesem, ki jo svirata, je res lepa — toda dandanes ne dobita za to več ničesar!«

Težko izvedljivo.

Zdravnik: Ali spite morda po noči z odprtimi ustmi?

Bolnik: Tega res ne vem, toda danes ponoči hočem na to paziti.

Kako spoznaš navadne in plemeniteje ljudi?
Daj jim kaj misliti.

Lahko umljivo.

Sodnik (priči): Ali ste imel ta razgovor z obtožencem na štiri oči?

Priča: Ne, na dve!

Sodnik: Kako je to razumeti?

Priča: No, seveda, govorila sva po telefonu.

Iz šole.

Šolski nadzornik: „Dragi otroci! Sedaj vam hočem narekovati nekoliko stavkov, ki jih morate potem spremeniti v vелеvno obliko. Jožek! Kako se glasi stavek „konj vleče“ v vелеvni obliki?”

Jožek: Hii!

Spomin.

Neki žid, ki je z nekim drugim židom šel mimo lepe gospe, je pljunil na tla.

„Mojzes, zakaj pljuvaš pred to lepo gospo?“

Jaz ne pljuvam pred to lepo žensko, ampak le pred ženo ki jo imam doma.

Klin s klinom.

Sluga je pri mizi s skledo zadel ob gosta, ki je bil nagle jeze. „O sel“ oslovil je gost slugo. „Oprostite“ je odvrnil sluga, „se pripeti večkrat, da eden ob drugega zadene!“

„Tržaška posojilnica in hranilnica“

registrirana zadruga z omejenim poroštvom

TRST — Piazza Caserma št. 2 (v lastni hiši) — TRST

Telefon 962.

Hranilne ulege sprejema od vsakega, če tudi ni ud zadruga in jih obrestuje po 4%. Rentni davek od hranilnih ulog plačuje zavod sam. Vloga se lahko po 1 krono.

Posojila daje samo zadrugnikom in sicer na uknjižbo po 5 1/2% na menjice po 6%, na zastave po 5 1/2%.

Uradne ure: od 9—12 dopoldne in od 3—4 popoldne.

Izplačuje vsaki dan ob uradnih urah. Ob nedeljah in praznikih je urad zaprt.

Poštno hranilnični račun 815.004.

Jasno:

A.: Posodite mi vendar 15 kron.

B.: Obžalujem! Takih malih izneskov ni možno iztožiti, ker so sodnijski stroški previsoki.

Rešeno vprašanje.

Ali ben Mirza Kan je veljal kakor najmodrejši in najprevidnejši mož v Ispahanu, izlasti še zato, ker je znal rešiti vsako še tako preporno vprašanje in naj je bilo isto iz katerega koli predmeta, kakor n. pr. iz prava, morale, ali kakor je bilo v slučaju, o katerem hočemo tukaj pripovedovati iz višega računstva.

Toda tudi slučaj, ki ga je bilo treba rešiti, je bil pretežek, da bi ga bili zamogli rešiti trije bratje, ki niso hoteli eden drugemu storiti najmanje krivice. Šlo se je za nastopno stvar:

Njihov oče, ki je nedavno umrl, je imel 17 kamel, od katerih je v svoji oporoki polovico zapustil svojemu najstarejšemu sinu, dve tretjini drugemu sinu in deveti del najmlajšemu svojih otrok.

Bratje so pričeli deliti, in tu se je pokazalo, da je bilo popolnoma nemogoče, razdeliti število kamel tako, da bi bil vsak izmed bratov zadovoljen, noben pa ne oškodovan.